

Arrest

nr. 253 382 van 22 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 17 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 september 2020 tot signalering SIS (Schengen Information System).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 november 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Na een eerder verblijf in België met zijn echtgenote van 2007 tot 2010 keerde verzoeker in april 2016 samen met zijn echtgenote terug naar België op grond van een brief van de Vrije Universiteit Brussel (VUB) van 5 januari 2016 waarin werd meegedeeld dat verzoeker werd aangesteld als Chinese directeur van het Confucius Instituut, dit van 25 februari 2016 tot 24 februari 2018.

1.2. Verzoeker werd gedurende zijn verblijf in België telkens in het bezit gesteld van A-kaarten. De laatste A-kaart was geldig tot 24 maart 2019. Verzoeker verkreeg deze A-kaarten telkens op grond van

uitgereikte arbeidskaarten B, dit als gedetacheerd gasthoogleraar aan de VUB. De laatste arbeidskaart B was geldig tot 24 februari 2019.

1.3. Op 5 februari 2019 diende verzoeker bij het Brussels Gewest een aanvraag in tot 'single permit'-verlenging, dit als gastprofessor aan de VUB. Het Brussels Gewest gaf toelating tot arbeid op 2 april 2019.

1.4. Op 9 mei 2019 vroeg de verwerende partij het advies van de Staatsveiligheid voor wat betreft de verlenging van de A-kaart van verzoeker. De verwerende partij wees erop dat verzoeker als gastprofessor is uitgezonden door de Renmin University of China om colleges te geven aan de VUB en dat zijn opdracht is verlengd tot 31 juli 2019.

1.5. Op 22 mei 2019 stelde de Staatsveiligheid in een als "routine" bestempeld document dat de activiteiten van verzoeker op directe wijze de spionage- en inmengingsactiviteiten van de Chinese inlichtingendiensten ondersteunen en dat zijn activiteiten bijgevolg een bedreiging vormen voor de inwendige en uitwendige veiligheid van de Staat.

1.6. Op 15 juli 2019 trof de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 48). In deze beslissing werd verwezen naar artikel 3, eerste lid, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en naar wat de Staatsveiligheid aan de Dienst Vreemdelingenzaken had gesignaleerd op 22 mei 2019. Er werd gesteld dat de aanvraag voor de gecombineerde vergunning wordt geweigerd. Deze beslissing werd verzoeker betekend op 30 juli 2019. Verzoeker heeft deze beslissing niet aangevochten.

1.7. Bij brief van 15 juli 2019, gericht aan verzoeker op diens adres, kondigt de verwerende partij aan dat verzoeker het bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten binnen een bepaalde termijn. In deze brief laat de verwerende partij tevens weten dat ze overweegt om een inreisverbod voor meer dan 5 jaar op te leggen. Verzoeker krijgt, zo deelt de brief mee, de mogelijkheid om elementen in dit verband mee te delen aan de verwerende partij binnen een termijn van 15 dagen vanaf de dag van verzending van deze brief. Uit het administratief dossier kan niet worden afgeleid wanneer deze brief aan de post werd bezorgd voor verzending.

1.8. Op 31 juli 2019 verlaat verzoeker het Belgisch grondgebied.

1.9. Op 11 september 2019 legt de verwerende partij een inreisverbod van 8 jaar op. Deze beslissing wordt aan verzoeker betekend op 24 september 2019 op de Belgische ambassade te Peking en werd door de Raad vernietigd bij arrest nr. 233 410 van 2 maart 2020.

1.10. Op 4 september 2020 treft de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot signalering in het SIS "(Schengen Information System)", dit voor een periode van 8 jaar.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de heer S.X. (Jiangsu, 09.12.1954), China,

wordt beslist om de betrokkene te signaleren in het SIS gedurende een periode van 8 jaar, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Gelet dat, bij afwezigheid van besluit van de Europese Commissie tot vaststelling van de datum waarop ingevolge verordening 2018/1861 SIS-werkzaamheden aanvangen, de verordening 1987/2006 en inzonderheid artikel 24 daarvan momenteel nog steeds van toepassing is (cf. art. 65 en 66, lid 5 jo. lid 2, verordening 2018/1861)

De betrokkene wordt geseind in het SIS als ontoelaatbaar in toepassing van artikel 24 lid 2b van de verordening 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie.

Art. 24 1° lid van de verordening 1987/2006 bepaalt dat de gegevens over met het oog op weigering van toegang of verblijf gesignaleerde onderdanen van derde landen worden opgenomen op grond van een nationale signalering ingevolge een door de bevoegde administratieve of strafrechtelijke autoriteiten met inachtneming van de nationale wettelijke procedurevoorschriften gegeven beslissing, op basis van een individuele beoordeling. Het recht van beroep tegen deze beslissingen wordt uitgeoefend overeenkomstig de nationale wetgeving.

Art 24 2° lid b) van de verordening 1987/2006 bepaalt dat indien de in lid 1 bedoelde beslissing gegrond is op een gevaar voor de openbare orde of veiligheid of de nationale veiligheid dat de aanwezigheid van een onderdaan van een derde land op het grondgebied van een lidstaat kan opleveren, wordt een signalering opgenomen. Dit is in het bijzonder het geval bij een onderdaan van een derde land te wiens aanzien er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij ernstige misdrijven heeft gepleegd, of er duidelijke aanwijzingen zijn dat hij overweegt dergelijke feiten te plegen op het grondgebied van een lidstaat.

Op 15/07/2019 werd de voortzetting van het verblijf van de betrokkene geweigerd door middel van een bijlage 48. Deze administratieve beslissing werd hem betekend op 30/07/2019.

Er zijn gegronde redenen om aan te nemen dat de betrokkene een ernstig strafbaar feit heeft gepleegd. Uit het administratief dossier blijkt dat de activiteiten van de betrokkene op directe wijze de spionage en inmeningsactiviteiten van de Chinese inlichtingendiensten ondersteunen. Deze activiteiten zijn dus een dreiging voor de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich dus strafbaar gemaakt aan artikel 118, Hoofdstuk II Misdaden en wanbedrijven tegen de uitwendige veiligheid van de Staat van het strafwetboek van 08/06/1867.

Bij het nemen van de beslissing tot seining werd rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de betrokkene. Uit de individuele analyse blijkt dat de betrokkene nog steeds banden heeft met zijn land van herkomst. De betrokkene was hier tussen 2007 en 2010. Daarna is hij teruggekeerd naar China. Sinds juni 2016 was de betrokkene terug in België tot maart 2019. Tijdens zijn verblijf in België werd hij doorbetaald door zijn Chinese werkgever. De banden met zijn land werden dus nooit onderbroken. Zijn detachering in België was dan ook tijdelijk van aard. De betrokkene is dus niet duurzaam verankerd in België, waardoor de seining niet disproportioneel is. Zijn echtgenote heeft intussen ook het land verlaten waardoor de gezinscel behouden blijft. Artikel 8, al. 2 van het EVRM voorziet dat een inmenging van de staat is toegestaan indien dit bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land. De persoonlijke situatie van de betrokkene verhindert dus geen seining in het SIS.

Deze beslissing tot seining is 8 jaar geldig op het moment van de betekening van deze beslissing.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft bij brief van 12 maart 2021 een pleitnota ingediend die de Raad per brief van 16 maart 2021 heeft verzonden naar de verwerende partij.

Het neerleggen van een dergelijk stuk in het kader van een schorsings- en annulatieberoep is niet voorzien in de Vreemdelingenwet noch in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad moet de pleitnota van de verzoekende partij dan ook niet als een processtuk in zijn beoordeling betrekken. De pleitnota van de verzoekende partij kan wel bijdragen tot het begrijpen van de uiteenzetting ter terechtzitting. Vanuit dat oogpunt en met die beperkte waarde van een loutere geheugensteun kan de pleitnota bij de zaak worden betrokken (RvS 14 februari 2008, nr.179 634; gelijkloidend: RvS 10 december 2009, nr. 198.778, RvS 10 december 2009, nr. 198.779 ; RvS 1 april 2010, nr. 202.734).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op:

“Pris de l’erreur manifeste d’appréciation et de la violation :

- des articles 6, 8 de la Convention européenne des droits de l'homme (« CEDH ») ;
- des articles 7, 41, 47, 48 et 52 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne (« Charte ») ;
- de l'article 24 du règlement européen n° 1987/2006 du Parlement européen et du Conseil du 20 décembre 2006 sur rétablissement, le fonctionnement et l'utilisation du système d'information Schengen de deuxième génération (SIS II) (« règlement européen 1987/2006 ») ;
- des articles 1 et 25 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (« LE ») ;
- des obligations de motivation consacrée par l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, relative à la motivation des actes administratifs ;
- du droit fondamental à une procédure administrative équitable, du principe général du respect des droits de la défense, du contradictoire et de l'égalité des armes ;
- du principe de bonne administration, en particulier du devoir de minutie, du droit d'être entendu ;
- le principe de proportionnalité ;”.

Verzoeker ontwikkelt eerst een theoretisch betoog dat luidt als volgt:

“1. EN DROIT

L'article 6 de la CEDH consacre le droit à un procès équitable, et ainsi la présomption d'innocence :

« 1. Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable, par un tribunal indépendant et impartial, établi par la loi, qui décidera, soit des contestations sur ses droits et obligations de caractère civil, soit du bien-fondé de toute accusation en matière pénale dirigée contre elle. Le jugement doit être rendu publiquement, mais l'accès de la salle d'audience peut être interdit à la presse et au public pendant la totalité ou une partie du procès dans l'intérêt de la moralité, de l'ordre public ou de la sécurité nationale dans une société démocratique, lorsque les intérêts des mineurs ou la protection de la vie privée des parties au procès l'exigent, ou dans la mesure jugée strictement nécessaire par le tribunal, lorsque dans des circonstances spéciales la publicité serait de nature à porter atteinte aux intérêts de la justice.

2. Toute personne accusée d'une infraction est présumée innocente jusqu'à ce que sa culpabilité ait été légalement établie.

3. Tout accusé a droit notamment à :

- a) être informé, dans le plus court délai, dans une langue qu'il comprend et d'une manière détaillée, de la nature et de la cause de l'accusation portée contre lui ;
- b) disposer du temps et des facilités nécessaires à la préparation de sa défense ;
- c) se défendre lui-même ou avoir l'assistance d'un défenseur de son choix et, s'il n'a pas les moyens de rémunérer un défenseur, pouvoir être assisté gratuitement par un avocat d'office, lorsque les intérêts de la justice l'exigent ;
- d) interroger ou faire interroger les témoins à charge et obtenir la convocation et l'interrogation des témoins à décharge dans les mêmes conditions que les témoins à charge ;
- e) se faire assister gratuitement d'un interprète, s'il ne comprend pas ou ne parle pas la langue employée à l'audience. »

Le principe de la présomption d'innocence, notamment garantie par l'article 6, §2, CEDH et l'article 48 de la Charte, interdit que la culpabilité d'une personne soit tenue pour établie à défaut d'une décision de justice l'établissement dûment. La présomption d'innocence a notamment été consacrée en tant que principe général de droit belge par la Cour de cassation dans un arrêt du 17 septembre 2003.

Le droit fondamental à la vie privée et familiale, en ce compris l'épanouissement individuel, est consacré par les articles 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et 7 et 52 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.

La Charte est d'application puisque le requérant est un ressortissant de pays tiers ayant séjourné pour des motifs de recherches et de travail, a sollicité un « visa Schengen », octroyé, puis annulé, et que la décision entreprise est un signalement dans la base de données européenne, il est manifestement question de mise en œuvre du droit de l'Union.

L'article 47 de la Charte protège le droit à un recours effectif et à accéder à un tribunal impartial :

« Toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés a droit à un recours effectif devant un tribunal dans le respect des conditions prévues au présent article.

Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable par un tribunal indépendant et impartial, établi préalablement par la loi. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter.

Une aide juridictionnelle est accordée à ceux qui ne disposent pas de ressources suffisantes, dans la mesure où cette aide serait nécessaire pour assurer l'effectivité de l'accès à la justice. »

L'article 24 du règlement européen 1987/2006 (« Conditions auxquelles sont soumis les signalements introduits aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour ») prévoit :

« 1. Les données relatives aux ressortissants de pays tiers faisant l'objet d'un signalement aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour sont introduites sur la base d'un signalement national résultant d'une décision prise par les autorités administratives ou juridictions compétentes dans le respect des règles de procédure prévues par la législation nationale, sur la base d'une évaluation individuelle. Les recours contre cette décision sont formés conformément à la législation nationale.

2. Un signalement est introduit lorsque la décision visée au paragraphe 1 est fondée sur la menace pour l'ordre public ou la sécurité publique ou pour la sécurité nationale que peut constituer la présence d'un ressortissant d'un pays tiers sur le territoire d'un Etat membre. Tel peut être notamment le cas:

a) d'un ressortissant d'un pays tiers qui a été condamné dans un Etat membre pour une infraction passible d'une peine privative de liberté d'au moins un an;

b) d'un ressortissant d'un pays tiers à l'égard duquel il existe des raisons sérieuses de croire qu'il a commis un fait punissable grave, ou à l'égard duquel il existe des indices réels qu'il envisage de commettre un tel fait sur le territoire d'un Etat membre.

3. Un signalement peut également être introduit lorsque la décision visée au paragraphe 1 est fondée sur le fait que le ressortissant d'un pays tiers a fait l'objet d'une mesure d'éloignement, de renvoi ou d'expulsion qui n'a pas été abrogée ni suspendue, et qui comporte ou est assortie d'une interdiction d'entrée, ou, le cas échéant, de séjour, fondée sur le non-respect des réglementations nationales relatives à l'entrée ou au séjour des ressortissants de pays tiers.

4. Le présent article ne s'applique pas aux personnes visées à l'article 26.

5. La Commission réexamine l'application du présent article est trois ans après la date visée à l'article 55, paragraphe 2. Sur la base de ce réexamen, la Commission, utilisant le droit d'initiative que lui confère le traité, fait les propositions nécessaires pour modifier les dispositions du présent article afin de parvenir à un degré plus élevé d'harmonisation des critères de signalement. »

L'article 1er, §1er, 8°, de la LE prévoit :

« § 1er. Pour l'application de la présente loi, il faut entendre par :

(...)

8° interdiction d'entrée : la décision qui peut accompagner une décision d'éloignement et qui interdit, pendant une durée déterminée, l'entrée et le séjour, soit sur le territoire du Royaume, soit sur le territoire de tous les Etats membres, en ce compris celui du Royaume; »

L'article 25 LE dispose :

« L'étranger qui fait l'objet d'une interdiction d'entrée en vertu de la présente loi est signalé dans la Banque de données Nationale Générale aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour sur le territoire.

Il est également signalé dans le SIS aux fins de non-admission et d'interdiction de séjour dans l'espace Schengen, conformément au Règlement (CE) n° 1987/2006 du Parlement européen et du Conseil du 20 décembre 2006 sur l'établissement, le fonctionnement et l'utilisation du système d'information Schengen de deuxième génération (SIS II) et aux actes de l'Union européenne pris en exécution de celui-ci. »

Les obligations de motivation (dont l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991) imposent à l'administration d'exposer les motifs sur lesquels repose une décision (motivation formelle), mais également que cette motivation soit vérifiable, exacte, pertinente, adéquate et admissible (motivation matérielle) — (CE, 25 avril 2002, n° 105.385). Le contrôle de Votre Conseil, sans aller jusqu'à permettre un contrôle d'opportunité, s'étend à cette adéquation ainsi qu'à l'évaluation du caractère « manifestement déraisonnable » de la décision entreprise (erreur manifeste d'appréciation).

Le principe de bonne administration implique que l'administration doit s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et motiver adéquatement celles-ci. La minutie dont doit taire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'Etat : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1966, n° 58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeys, n° 14.098, du 29 avril 1970).

Les droits de la défense, principe général de droit, d'ordre public, impliquent notamment le droit de contester une décision et ses motifs, et le respect du contradictoire et de l'égalité des armes entre les parties.

Le droit à une procédure administrative équitable, les principes de bonne administration, le devoir de minutie, le droit d'être entendu et le principe « audi alteram partem », imposent à la partie défenderesse d'inviter l'administré à, ou à tout le moins de le « mettre en mesure » de, faire valoir ses arguments à l'encontre des décisions qu'elle se propose de prendre à son encontre :

« qu'eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue; » (C.E. n° 230293 du 24 février 2015, nous soulignons ; voy. également C.E. n° 230257 du 19.02.2015 ; CE n° 233.257 du 15.12.2015 ; CE n° 233.512 du 19.01.2016 ; CCE n° 141 336 du 19.03.2015 ; CCE n° 146 513 du 27.05.2015 ; CCE n° 151.399, du 31.08.2015 ; CCE n° 151890 du 7.09.2015 ; CCE n° 157.132, du 26.11.2015 ; CCE n° 151.890, du 7.09.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015).

Afin d'être utile et effective, cette invitation à être entendu doit être assortie de certaines garanties, telles: l'information complète quant aux enjeux et la décision que l'administration se propose de prendre, le droit de s'entretenir avec un conseil, des questions ciblées...

Le principe de proportionnalité, principe autonome mais également consacré dans le droit fondamental à la vie privée et familiale, impose un juste équilibre entre les motifs fondant une mesure individuelle, et les conséquences néfastes de cette mesure sur la situation de l'intéressé.

Vervolgens ontwikkelt verzoeker een concreet betoog dat hij opsplitst in vijf onderdelen.

In een eerste onderdeel betoogt hij als volgt:

“Le requérant invoque l'incompétence de l'auteur de l'acte et se prévaut du fait que la partie défenderesse méconnaît l'article 24 du règlement 1987/2006, l'article 25 LE, l'article 1er LE, et les obligations de motivation, en ce que l'article 24 du règlement 1987/2006 requiert la prise d'une décision sur la base des dispositions nationales, que la partie défenderesse ne mentionne aucune décision prise au niveau national, qu'il n'y a pas de base légale nationale, que l'article 25 LE prévoit que le signalement est la conséquence d'une interdiction d'entrée, qu'une telle interdiction doit respecter le prescrit de l'article 1er LE - quod non -, et qu'une telle interdiction d'entrée est inexistante en l'espèce.

L'article 24 du Règlement (nos accents) :

- « 1. Les données relatives aux ressortissants de pays tiers faisant l'objet d'un signalement aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour sont introduites sur la base d'un signalement national résultant d'une décision prise par les autorités administratives ou juridictions compétentes dans le respect des règles de procédure prévues par la législation nationale, sur la base d'une évaluation individuelle. Les recours contre cette décision sont formés conformément à la législation nationale.*
- 2. Un signalement est introduit lorsque la décision Usée au paragraphe 1 (...) »*

L'article 24 du règlement européen 1987/2006 n'a pas vocation à constituer le fondement légal d'une décision « de non-admission ou d'interdiction de séjour » : il prévoit les conditions et modalités pour un signalement dans le SIS suite à une telle décision nationale.

En l'occurrence, la décision ne renvoie vers aucune décision de non-admission ou d'interdiction de séjour. Il n'y en a d'ailleurs aucune, l'interdiction d'entrée prise à l'égard du requérant précédemment ayant été annulée par Votre Conseil.

L'article 25 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que l'étranger doit, pour faire l'objet d'un signalement dans la Banque de données Nationale Générale aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour sur le territoire, faire l'objet d'une interdiction d'entrée (nos accents) :

« L'étranger qui fait l'objet d'une interdiction d'entrée en vertu de la présente loi est signalé dans la Banque de données Nationale Générale aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour sur le territoire.

Il est également signalé dans le SIS aux fins de non-admission et d'interdiction de séjour dans l'espace Schengen, conformément au Règlement (CE) n° 1987/2006 du Parlement européen et du Conseil du 20 décembre 2006 sur l'établissement, le fonctionnement et l'utilisation du système d'information Schengen de deuxième génération (SIS II) et aux actes de l'Union européenne pris en exécution de celui-ci »

Lorsqu'il se réfère à une interdiction d'entrée, l'article 25 LE l'entend manifestement au sens prévu par la LE, c'est-à-dire « interdiction d'entrée : la décision qui peut accompagner une décision d'éloignement et qui interdit, pendant une durée déterminée, l'entrée et le séjour, soit sur le territoire du Royaume, soit sur le territoire de tous les Etats membres, en ce compris celui du Royaume; » (art. 1er §1er 8° LE).

Le législateur belge n'a visiblement pas prévu d'autre base légale que celles relatives aux « interdictions d'entrée » pour interdire l'accès et le séjour des étrangers, et l'article 24 du Règlement n'a pas vocation à offrir une telle base légale, ni a fortiori à ajouter une possibilité non prévue par la loi nationale.

Encore une fois, soulignons qu'une décision nationale telle que visée par l'article 24 du Règlement n'a pas été prise à l'égard du requérant, et que la décision d'interdire l'entrée prise à son encontre a été annulée par Votre Conseil.

La partie défenderesse ne pouvait donc prendre la décision entreprise, à défaut de base légale nationale, et méconnaît l'article 24 du règlement 1987/2006, l'article 25 LE, l'article 1er LE, ainsi que les obligations de motivation.

Dès lors, le moyen est fondé.”

3.2. In het hierboven geciteerde onderdeel werpt verzoeker de schending op van artikel 24 van de Verordening (EG) nr. 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II) (PB L 381 van 28.12.2006, blz. 4-23) (hierna: SIS-II Verordening), van de artikelen 1 en 25 van de Vreemdelingenwet alsook de schending van de formele motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker hekelt kortgezegd het feit dat de bestreden beslissing niet is gekoppeld aan een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod zoals artikel 25 van de Vreemdelingenwet het volgens hem vereist. Volgens verzoeker is er geen andere wettelijke bepaling om een vreemdeling de toegang en het verblijf te onzeggen. Hij verbindt hieraan ook de onbevoegdheid van de steller van de akte en benadrukt dat artikel 24 van de SIS-II Verordening op zich geen grondslag biedt voor de bestreden beslissing. Deze bepaling handelt over een nationale signalering ingevolge een door de bevoegde administratieve of strafrechtelijke autoriteiten met inachtneming van de nationale wettelijke procedurevoorschriften genomen beslissing, op basis van een individuele beoordeling. Een dergelijke beslissing ontbreekt, aldus verzoeker.

3.3. De kritiek van verzoeker vertrekt volgens de verwerende partij vanuit de verkeerde premisse dat een signalering in het SIS enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Artikel 24 van de SIS-II Verordening laat volgens de verwerende partij toe een administratieve of gerechtelijke beslissing tot weigering van toegang te nemen waarbij de toegang tot het Belgisch grondgebied wordt verboden, zonder dat dit een inreisverbod dient te betreffen. De niet-aangevochten beslissing tot weigering van verblijf van 15 juli 2019, een administratieve beslissing

waarbij de toegang tot het Belgisch grondgebied wordt verboden, vormt dan ook de grondslag van de bestreden beslissing, aldus de verwerende partij. De verwijzing naar artikel 25 van de Vreemdelingenwet is volgens de verwerende partij niet dienstig omdat dit artikel van toepassing is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, wat in casu niet aan de orde is.

3.4. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 24, 1^e lid en 2^e lid, b) van de SIS-II Verordening. Artikel 24 bepaalt de voorwaarden voor signaleringen met het oog op weigering van toegang "of" verblijf.

3.5. Op 19 november 2018 heeft de Europese Raad drie Verordeningen over het gebruik van het Schengeninformatiesysteem vastgesteld, die de SIS-II Verordening geleidelijk vervangen. Doel hiervan is om de strijd tegen terrorisme en ernstige vormen van criminaliteit te versterken en een hoog niveau van veiligheid in de hele EU te verzekeren alsook het migratiebeheer te ondersteunen. Inzonderheid kan worden verwezen naar Verordening (EU) 2018/1861 die voorziet in een gewijzigd artikel 24 dat handelt over de voorwaarden voor signaleringen met het oog op weigering van toegang én verblijf.

3.6. Gelet op wat kan worden gelezen in de artikelen 65 en 66, lid 5 juncto lid 2 van de voormelde Verordening (EU) 2018/1861 en aangezien er nog geen besluit is van de Europese Commissie tot vaststelling van de datum waarop "ingevolge deze verordening SIS-werkzaamheden aanvangen", is artikel 24 van de SIS-II Verordening op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog steeds van toepassing, zoals de aanhef van de bestreden beslissing terecht stelt.

3.7. Artikel 24 van de SIS-II Verordening luidt als volgt:

"Voorwaarden voor de invoering van signaleringen met het oog op weigering van toegang of verblijf

1. Gegevens over met het oog op weigering van toegang of verblijf gesignaleerde onderdanen van derde landen worden opgenomen op grond van een nationale signalering ingevolge een door de bevoegde administratieve of strafrechtelijke autoriteiten met inachtneming van de nationale wettelijke procedurevoorschriften gegeven beslissing, op basis van een individuele beoordeling. Het recht van beroep tegen deze beslissingen wordt uitgeoefend overeenkomstig de nationale wetgeving.

2. Indien de in lid 1 bedoelde beslissing gegrond is op een gevaar voor de openbare orde of veiligheid of de nationale veiligheid dat de aanwezigheid van een onderdaan van een derde land op het grondgebied van een lidstaat kan opleveren, wordt een signalering opgenomen. Dit is in het bijzonder het geval bij:

a) een onderdaan van een derde land die in een lidstaat schuldig is bevonden aan een strafbaar feit waarvoor een vrijheidsstraf van ten minste één jaar geldt;

b) een onderdaan van een derde land te wiens aanzien er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij ernstige misdrijven heeft gepleegd, of er duidelijke aanwijzingen zijn dat hij overweegt dergelijke feiten te plegen op het grondgebied van een lidstaat.

3. Een signalering kan tevens worden opgenomen indien de in lid 1 bedoelde beslissing gegrond was op het feit dat ten aanzien van de onderdaan van een derde land een niet-opgeschorte of niet-ingetrokken maatregel tot verwijdering, weigering van toegang of uitzetting is genomen die een verbod op binnenkomst, of, voor zover van toepassing, een verbod op verblijf behelst of daarvan vergezeld gaat, in verband met een overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst en het verblijf van onderdanen van derde landen".

4. Dit artikel is niet van toepassing op de personen, bedoeld in artikel 26.

5. De toepassing van dit artikel wordt drie jaar na de in artikel 55, lid 2, bedoelde datum door de Commissie geëvalueerd. Op basis van deze evaluatie komt de Commissie, door gebruik van haar initiatiefrecht op grond van het Verdrag, met de nodige voorstellen tot wijziging van de bepalingen van dit artikel, met het oog op een grotere harmonisatie van de criteria voor de opnemingen van signaleringen.

3.8. Een SIS-signalering heeft tot gevolg dat de betrokkene de toegang tot het gehele Schengengebied wordt geweigerd en dat hij geen visum (kort verblijf) kan krijgen. Volgens artikel 5, lid 1 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (SUO) kan "[a]an een vreemdeling die aan onderstaande voorwaarden voldoet, [...] toegang worden verleend tot het grondgebied van de overeenkomstsluitende partijen voor een verblijf van ten hoogste drie maanden: [...] d) niet ter fine van weigering van toegang

gesignaleerd staan". Volgens artikel 15 van de SUO mogen de visa voor kort verblijf "*slechts worden afgegeven, voor zover de vreemdeling aan de in artikel 5, lid 1, onder [...] d) [...], gestelde voorwaarden voor binnenkomst voldoet*". Er kan ook worden verwezen naar artikel 6, lid 1, onder d) en artikel 14, lid 1 van de Verordening 2016/399/EU (Schengengrenscodex). Artikel 25, lid 1, eerste alinea van de SUO stelt een mechanisme van voorafgaand overleg met de signalerende staat in voor het geval dat de aangezochte staat ondanks die SIS-signalering zou overwegen een verblijfstitel af te geven aan de betrokken derdelander.

3.9. In casu steunt de bestreden beslissing op de toepassing van artikel 24, lid 1 en lid 2, b) van de SIS-II Verordening. Zij werd getroffen door minister De Block zelf en strekt ertoe verzoeker te signaleren in het Schengeninformatie systeem (SIS), dit gedurende een periode van 8 jaar. De minister is van oordeel dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig strafbaar feit heeft gepleegd. Meer bepaald zouden de activiteiten van verzoeker op directe wijze spionage en inmengingsactiviteiten van de Chinese inlichtingendiensten ondersteunen. De minister acht deze activiteiten een bedreiging voor de nationale veiligheid.

3.10. Kernpunten in de betwisting vormen enerzijds de vraag welke beslissing artikel 24, lid 1 juncto lid 2, b) van de SIS-II Verordening beoogt en anderzijds of de in punt 1.6. bedoelde bijlage 48 een dergelijke beslissing is.

3.11. Het is vaste rechtspraak van het Hof dat Verordeningen krachtens artikel 288 VWEU en wegens hun aard en hun functie in het systeem van de bronnen van het Unierecht in het algemeen rechtstreekse werking hebben in de nationale rechtsorden, zonder dat de nationale autoriteiten uitvoeringsmaatregelen hoeven vast te stellen. Voor sommige bepalingen kan het evenwel noodzakelijk zijn dat de lidstaten nationale maatregelen ter uitvoering ervan vaststellen (cf. arrest van het Hof van Justitie van 15 maart 2017 in zaak C-528/15 (Al Chodor), punt 27 en het in dat punt vermelde arrest van 14 april 2011, Vlaamse Dierenartsenvereniging en Janssens, C 42/10, C 45/10 en C 57/10, punten 47 en 48 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

3.12. Artikel 24, lid 1 van de SIS-II Verordening vereist voor de opname van gegevens over met het oog op weigering van toegang "*of*" verblijf gesignaleerde onderdanen van derde landen, een nationale signalering "*ingevolge een door de bevoegde administratieve of strafrechtelijke autoriteiten met inachtneming van de nationale wettelijke procedurevoorschriften gegeven beslissing*". Artikel 24, lid 1 en lid 2, b) van de SIS-II Verordening vereisen derhalve voor een SIS-signalering van een onderdaan van een derde land te wiens aanzien er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij ernstige misdrijven heeft gepleegd, een *nationale* signalering op grond van een beslissing getroffen door een bevoegde administratieve autoriteit of rechter waarbij de *nationale* wettelijke procedurevoorschriften werden nageleefd. De rechtsgrond voor de beslissing die een nationale signalering voorafgaat en de bevoegdheid van de administratieve autoriteit of rechter die deze beslissing neemt, zijn derhalve elementen die, in de context van de SIS-II Verordening, niet anders dan in het nationale recht kunnen en moeten worden vastgelegd.

3.13. Volgens verzoeker vereist een nationale signalering waarnaar artikel 24, lid 1 van de SIS-II Verordening verwijst, een nationale beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Er is volgens verzoeker echter geen dergelijke beslissing meer, gelet op het in punt 1.9 bedoeld arrest van de Raad waarbij een eerder opgelegd inreisverbod in het kader van de Terugkeerrichtlijn werd vernietigd. Volgens de verwerende partij laat artikel 24 van de SIS-II Verordening toe "*een administratieve of gerechtelijke beslissing tot weigering van toegang te nemen waarbij de toegang tot het Belgisch grondgebied wordt verboden, zonder dat dit een inreisverbod dient te betreffen*". Voor de verwerende partij is de in punt 1.6. bedoelde beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 48) de vereiste nationale administratieve beslissing "*waarbij de toegang tot het Belgisch grondgebied wordt verboden*" en vormt deze de grondslag voor de bestreden beslissing.

3.14. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de in punt 1.6. bedoelde beslissing. Deze door verzoeker niet aangevochten beslissing bevindt zich in het administratief dossier. Zij werd getroffen naar aanleiding van verzoekers aanvraag tot het verkrijgen van een gecombineerde vergunning ("*single permit*"). Ze verwijst naar artikel 61/25-5, §1, 1° van de Vreemdelingenwet en naar artikel 105/3, §6 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

3.15. Artikel 61/25-5, §1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De onderdaan van een derde land bedoeld in artikel 61/25-4, wordt gemachtigd om het grondgebied van het Rijk binnen te komen en er meer dan negentig dagen te verblijven om er te werken, of zijn machtiging tot verblijf wordt vernieuwd, mits:

1° de onderdaan van een derde land zich niet bevindt in een van de gevallen vermeld in artikel 3, eerste lid 5° tot 10°.

Artikel 105/3, § 6 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde beslist dat de onderdaan van een derde land niet gemachtigd is tot verblijf wordt deze beslissing door middel van een document overeenkomstig het model in bijlage 48 betekend.”

3.16. In casu verwijst de in punt 1.6. bedoelde beslissing naar “artikel 3, 7°” van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

7° wanneer hij geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; (...).”

Voorts kan in de in punt 1.6. bedoelde beslissing nog worden gelezen:

“De Veiligheid van de Staat signaleert ons op 22/05/2019 dat de activiteiten van de betrokkene op directe wijze de spionage-en inmengingsactiviteiten van de Chinese inlichtingendiensten ondersteunen. Bijgevolg wordt de aanvraag voor een gecombineerde vergunning geweigerd.”

3.17. De in punt 1.6. bedoelde beslissing vormt geen beslissing tot weigering van toegang. Verzoeker bevond zich immers ontegensprekelijk op het Belgisch grondgebied toen deze beslissing werd getroffen. Deze beslissing is enkel een beslissing tot weigering van verblijf zoals de titel van deze beslissing het trouwens aangeeft. Het is een negatieve beslissing i.v.m. verzoekers aanvraag voor een gecombineerde vergunning, dit om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

3.18. De vraag stelt zich of een beslissing tot weigering van verblijf n.a.v. een aanvraag om een gecombineerde vergunning, dit om redenen van openbare orde of de nationale veiligheid, volstaat als grondslag voor een nationale signalering in het SIS. Of vereist een SIS-signalering een nationale beslissing tot weigering van toegang én verblijf?

3.19. Een SIS-signalering is er in eerste instantie op gericht een derdelander de toegang te weigeren. Zij heeft echter ook een invloed op een verblijfsaanvraag (cfr punt 3.8). Het lijkt dan ook logisch te zijn dat een SIS-signalering met het oog op weigering van toegang en verblijf van een derdelander is gegrond op een nationale beslissing tot weigering van toegang én verblijf. De tekst van artikel 24, lid 1 van de SIS-II Verordening zaait echter twijfel omdat hierin kan worden gelezen: “1. Gegevens over met het oog op weigering van toegang of verblijf gesignaleerde onderdanen van derde landen worden opgenomen op grond van een nationale signalering (...)” (eigen onderlijning). Andere bepalingen van de SIS-II Verordening wijzen er echter wel op dat het wel degelijk moet gaan om een nationale beslissing tot weigering van toegang én verblijf. Zo draagt hoofdstuk IV van de SIS-II Verordening, waaronder de artikelen 20 tot 30 vallen, de volgende titel: “**SIGNALERINGEN VAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN MET HET OOG OP WEIGERING VAN TOEGANG EN VERBLIJF**” (eigen onderlijning). Verder kan in artikel 21 worden gelezen: “Wanneer de in artikel 24, lid 2, bedoelde beslissing tot weigering van toegang en verblijf verband houdt met een terroristisch misdrijf, wordt de zaak beschouwd als gepast, relevant en belangrijk genoeg om een signalering in SIS II te rechtvaardigen (...)” (eigen onderlijning).

Advocaat-generaal P. Pikamäe heeft het voorts in punt 66 van zijn conclusie van 10 februari 2021 in de zaak C-546/19, BZ tegen Westerwaldkreis, over “het inreis- en verblijfsverbod wegens een bedreiging

voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, als bedoeld in artikel 24, lid 2, van verordening nr. 1987/2006” (eigen onderlijning; zie ook infra punt 3.22).

Uit dit advies komt dus duidelijk naar voren dat artikel 24, lid 2 van de SIS-II Verordening eigenlijk een inreis-en verblijfsverbod behelst. Dat het gaat om dit soort beslissingen, komt ook beter tot uiting in de Franse tekst van de ondertitel van artikel 24 van de SIS-II Verordening. Immers is hierin sprake van “*les signalements introduits aux fins de nonadmission*” alsook van “*interdiction de séjour*” (eigen onderlijning).

Louter ten overvloede, het nieuwe artikel 24, lid 1 a) juncto lid 2 b) van Verordening (EU) 2018/1861, dat zoals gezegd nog niet in werking is getreden, brengt verduidelijkingen en vereist ontegensprekelijk een nationale beslissing tot weigering van toegang én verblijf, waartegen een beroepsmogelijkheid moet openstaan:

“Voorwaarden voor de invoering van signaleringen met het oog op weigering van toegang en verblijf

1. De lidstaten voeren een signalering in met het oog op weigering van toegang en verblijf uit indien aan een van de volgende voorwaarden is voldaan:

a) de lidstaat is tot de slotsom gekomen dat op basis van een individuele evaluatie, waarbij de persoonlijke omstandigheden van de betrokken onderdaan van een derde land en de gevolgen van een weigering van toegang en verblijf zijn geëvalueerd, de aanwezigheid van die onderdaan van een derde land op zijn grondgebied een bedreiging vormt voor de openbare orde of veiligheid of de nationale veiligheid, en de lidstaat heeft diens gevolgde een administratieve of gerechtelijke beslissing tot weigering van toegang en verblijf genomen en heeft daartoe overeenkomstig zijn nationaal recht een nationale signalering met het oog op weigering van toegang en verblijf ingevoerd, of

b) de lidstaat heeft overeenkomstig procedures met inachtneming van Richtlijn 2008/115/EG een inreisverbod ten aanzien van een onderdaan van een derde land uitgevaardigd.

2. De in lid 1, onder a), genoemde situaties doen zich voor wanneer:

a) een onderdaan van een derde land in een lidstaat veroordeeld is voor een strafbaar feit waarvoor een vrijheidsstraf van ten minste één jaar geldt;

b) er zijn gegronde redenen om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land een ernstig strafbaar feit, onder meer een terroristisch misdrijf, heeft gepleegd of er zijn duidelijke aanwijzingen dat hij overweegt een dergelijk feit te plegen op het grondgebied van een lidstaat, of

c) (...).

3. (...)

4. Personen ten aanzien van wie een in lid 1 bedoelde beslissing tot weigering van toegang en verblijf is genomen, kunnen tegen die beslissing in beroep gaan. Dergelijk beroep wordt ingesteld overeenkomstig het Unierecht en nationaal recht, die moeten voorzien in een doeltreffende voorziening voor de rechter.”

3.20. Indien een SIS-signalering in het licht van artikel 24, lid 2 van de SIS-II Verordening slechts kan geschieden op grond van een nationale signalering die op haar beurt haar grondslag vindt in een nationale beslissing tot weigering van toegang én verblijf, zijnde een inreis- en verblijfsverbod, hoe kan dergelijke beslissing dan worden genomen als de derdelander zich niet meer op het nationale grondgebied bevindt, quod in casu?

3.21. Er kan geen inreisverbod worden opgelegd in het kader van de Terugkeerrichtlijn, dat is gericht op het verbieden van de toegang en het verblijf gedurende een bepaalde periode, vermits deze richtlijn een inreisverbod koppelt aan een terugkeerbesluit (artikelen 3.6 en 11 van de Terugkeerrichtlijn). Illegaal verblijf op het grondgebied van een lidstaat is een essentiële voorwaarde voor een terugkeerbesluit en het bijbehorende inreisverbod. Er kan echter geen terugkeerbesluit worden opgelegd aan een derdelander die zich in het land van herkomst bevindt, quod in casu. Er kan in dit verband worden verwezen naar het in punt 1.9. bedoelde arrest van de Raad.

3.22. Echter kan voor een dergelijke derdelander wel een nationaal inreis- en verblijfsverbod worden opgelegd. Het inreis- en verblijfsverbod wegens een bedreiging voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, als bedoeld in artikel 24, lid 2, van de SIS-II Verordening “66.(...) *[doelt] uitsluitend [...] op een onderdaan van een derde land die, op het moment van het uitvaardigen van dat verbod, buiten het grondgebied van de betrokken lidstaat verblijft. Dit verklaart waarom dit verbod als een afzonderlijke categorie wordt behandeld ten opzichte van het verbod dat onder richtlijn 2008/115 valt: hoe kan een terugkeerprocedure jegens de betrokken onderdaan worden gestart indien hij niet illegaal op het grondgebied van genoemde lidstaat verblijft? (...) 68. Ik vat even samen: de lidstaten blijven bevoegd om een inreisverbod uit te vaardigen jegens een persoon die een bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, (...), mits deze persoon buiten het grondgebied van de betrokken lidstaat verblijft op het moment van het uitvaardigen van het genoemde verbod. De lidstaten dienen zich echter te houden aan de in richtlijn 2008/115 opgenomen geharmoniseerde bepalingen, te beginnen met de verplichting een terugkeerbesluit vast te stellen wanneer deze lidstaat in een inreisverbod voorziet voor de persoon die een bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, indien deze persoon zich reeds op haar grondgebied bevindt. En verder: “69. (...) het inreisverbod dat binnen de werkingssfeer van richtlijn 2008/115 valt, verschilt van het verbod [zoals bedoeld in artikel 24, lid 1 en 2, van verordening nr. 1987/2006] dat uitsluitend op het nationale recht is gebaseerd, [...]” (eigen onderlijning) (cfr. reeds aangehaalde Conclusie van advocaat-generaal P. Pikamäe van 10 februari 2021 in zaak C-546/19, BZ tegen Westerwaldkreis, punten 66, 68 en 69).*

3.23. Indien dus artikel 24, lid 2 van de SIS-II Verordening het opleggen van een nationaal inreis- en verblijfsverbod veronderstelt, dient te worden vastgesteld dat de in punt 1.6. bedoelde beslissing tot weigering van verblijf, geen grondslag kan bieden voor een nationale signalering. Deze beslissing verwijst wel naar artikel 3, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet, doch het betreft geen beslissing tot weigering van toegang, wel tot weigering van verblijf. Deze kan verzoeker ook niet de toegang ontzeggen, aangezien hij zoals gezegd nog op het Belgisch grondgebied verbleef op het ogenblik van het treffen van de in punt 1.6. bedoelde beslissing. De verwerende partij kan dus manifest niet worden gevolgd waar ze in haar nota opmerkt dat de bijlage 48, zoals bedoeld in punt 1.6., de vereiste nationale administratieve beslissing is “*waarbij de toegang tot het Belgisch grondgebied wordt verboden*”. Er kan in deze beslissing ook niet worden gelezen dat om redenen van openbare orde of nationale veiligheid elke toegang en elk verblijf worden verboden voor een bepaalde duur, wat toch een kernpunt is van een inreis- en verblijfsverbod. Er is dan ook, zoals verzoeker terecht stelt, geen grondslag te vinden voor de bestreden beslissing die verzoeker in het SIS signaleert voor een periode van acht jaar, met name ontbreekt een nationaal inreis- en verblijfsverbod dat verzoeker de toegang en het verblijf ontzegt in het Rijk voor 8 jaar.

3.24. Het verweer in de nota met opmerkingen dat de in punt 1.6. bedoelde beslissing, met name de bijlage 48, de vereiste nationale administratieve beslissing is die aan de grondslag ligt van de nationale signalering klemt des te meer gezien blijkens het administratief dossier administratief assistent M.G. op 27 oktober 2020 aan de hand van een Sirene-formulier een voorstel tot invoering van een persoon in het SIS-II invulde en ondertekende. Hierop werden de basisinformatiegegevens van verzoeker genoteerd zoals naam, voornaam, geboortedatum. Onder de rubriek, “*datum van introductie*” werd “22.10.2020” ingevuld en onder de rubriek “*vervaldatum*” werd “21.10.2028” ingevuld. Onder rubriek “*Datum vankrachtwording*” werd ingevuld, “22.10.2020”. Onder de (verplicht in te vullen) rubriek “*Samenvatting van de feiten die aanleiding gaven tot de beslissing*” kan worden gelezen, “*L’intéressé a reçu notification d’une interdiction d’entrée d’une durée de 8 ans pour des raisons de sécurité nationale (espionnage)*”. (vrije vertaling: “*De betrokkene heeft de betekening ontvangen van een inreisverbod voor een duur van 8 jaar om redenen van nationale veiligheid (spionage)*”). Ter terechtzitting stelt de verwerende partij dat dit een materiële vergissing betreft omdat het inreisverbod werd vernietigd door de Raad. Zij volhardt in haar standpunt dat de bijlage 48 de grondslag vormt voor de nationale signalering. Dit standpunt kan zoals gezegd niet overeind blijven.

3.25. De Raad concludeert dan ook dat artikel 24 van de SIS-II Verordening werd geschonden. De nationale signalering ontbeert immers in casu een ingevolge een door de bevoegde administratieve autoriteiten met inachtneming van de nationale wettelijke procedurevoorschriften gegeven beslissing. Voor een derdelander die zich niet meer bevindt op het Belgisch grondgebied houdt dit het opleggen van een nationaal inreis- en verblijfsverbod in waarbij deze de toegang en het verblijf tot het Rijk wordt ontzegt voor een bepaalde periode. De in punt 1.6. bedoelde beslissing tot weigering van verblijf is niet een dergelijke beslissing.

Het eerste onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve worden de overige onderdelen van het middel niet nader onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar enig middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 september 2020 tot signalering SIS (Schengen Information System) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,
mevr. I. CORNELIS,
mevr. A. MAES,
dhr. T. LEYSEN,

kamervoorzitter
rechter in vreemdelingenzaken
rechter in vreemdelingenzaken
griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA